

Szeret az Isten!

Bezárt templomok, gyülekezet nélküli istentiszteletek az online térben, szórólapos igehirdetések a postaládákban, szüneteltetett biblia- és hittanórák, elmaradt alkalmak és mindaz, amit ez magával hoz: bezártság, magány, bizonytalanság, kiszámíthatatlanság, aggodalom, düh és félelem. Az elmúlt hónapokban javarészt ezek jellemezték, és jellemzik gyülekezeteink életét.

Nincs hát akkor már semmi, amibe kapaszkodhatnánk, ami állandó, biztos pont lenne életünkben? Pál apostol, aki megélte az üldöztetést, nélkülözést, szorongattatást, élete viharaiiban mindenkor egyedül Isten szeretetébe kapaszkodott. Élettapasztalatát osztja meg a gyülekezetekkel, amikor szenvedések és nehézségek közepette vigasztalja őket, és így fogalmaz: „*Meg vagyok győződve, hogy semmi nem választhat el Isten szeretetétől, amely megjelent a Krisztus Jézusban!*”. Hiszen „*Isten, aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent!*”?

Mindezeket persze ismerjük, talán ez igeverseket fejből is tudjuk. És mint jó diákok a „keresztény leckét” is felmondjuk, mert tudjuk, hogy „úgy szeretete Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta” értünk. Mégis olyan könnyedén túltesszük magunkat az evangélium üzenetén, és amikor jönnek a gondok, nem számolunk Isten szeretetével. Jézus helyett, az isteni szeretet helyett a hullámokat pásztázzuk, mint Péter és meglepődünk, hogy egyszer csak súlylyedni kezdünk. Pedig Isten szeretete megjelent Jézus Krisztusban, azaz láthatóvá, hallhatóvá, megismerhetővé lett a Fiúban, aki értünk, mindnyájunkért emberré lett. Isten odaadta Őt, odaadta a világba, odaadta a keresztfára, hogy megmentőnk legyen, aki nem hagy elveszni, hanem mindenkor utánunk nyúl. Ez az Isten szeretete.

Amikor Pál apostol megvallja, hogy Isten szeretetétől nem választhatja el semmi, nem titkolja el azt sem, hogy Istennek a szeretete nem zárja ki az övéi életéből a nehézségeket, próbákat, a szenvedést. Isten szeretetének hatalmát mindezek mégsem győzhetik le! Isten szeretetét sem földi, sem földöntúli támadás, erő és hatalom nem győzheti le. E szeretet felett gyakorlatilag semmi és senki nem győzedelmeskedhet.

Joó Sándor egy igehirdetésében mondja: „*A Krisztus egyházának, ha igazán Krisztusé, nincs oka félni még a pokol kapuitól sem, mert minden nyomorúságban mégis ő marad a győztes, mégpedig azért, mert senki és semmi sem képes*

Rákóczi - kastély Zborón

arra, hogy az Istennel való közösségét megláztassa vagy elszakítsa.” Igaz ez mindazokra, akik Krisztushoz, az Ő egyházához valóságosan tartoznak. Akkor miért van az mégis, hogy a jelenlegi helyzetünket, elmúlt hónapjainkat szemlélve oly sokan elcsüggedtek, elbizonytalanodtak. Talán ránk már nem lenne igaz, hogy „szeret az Isten”? Talán Őt szeretetével együtt be lehet zárni az üres templomokba? Bizonyosan nem!

Lehet Kedves Olvasó, hogy most úgy tűnik, a világ minden erői felindultak, hogy elszakítsanak az Istentől, hogy megtörjék testvéri közösségeinket, de te ne félj, hanem annál hangosabban valld meg a világban: Isten szeret engem! Jézus Krisztusban megváltott, megmen-

tett és étellel ajándékozott meg! Most nem lehet véka alá rejteni a lámpást, hanem a lámpatartóra kell tenni. Bizonyosságot kell tenni az Isten szeretetéről ahol és amikor csak lehet, vigasztalva, erősítve másokat, utat mutatva mások számára, hiszen az Úr diadalmát ígér. Diadalmat minden támadás ellen, az által, aki szeret minket.

Isten gyermekeinek életében, amikor támadás éri őket, amikor viharba kerülnek, döntő kérdés, hogy megmaradjanak Isten szeretetében, Jézus legyen az, akibe kapaszkodnak. Márpedig érezzük, hogy újra és újra hatalmas erők támadhatnak ránk. Megpróbálhatnak elhallgattatni, elszakítani egymástól s meggyengíteni, vádolhatnak igaztalanul, elítélhetnek jogtalanul, kigúnyolhatnak. Szembe találhatjuk magunkat hatalmakkal, amelyek nem engednek előbbre lépniük, ellenünk támadhatnak lelki-szellemi erők, csüggedés, vagy betegség. Összeszoríthatja szívünket a jövő kiszámíthatatlansága, vagy elveszíthetjük bátorságunkat a jelen helyzetben. Elérhet bennünket a halál... És mégis, Isten szeretetének ereje biztos. Pál azt

mondja, ez a legnagyobb hatalom és legnagyobb erő. Hiszen mindazokkal szemben, ami ránk támad „*diadalmaskodunk az által, aki szeret minket.*” Miért félnénk hát? Isten szeretete megszabadít minden félelemtől, és arra hív, hogy teljes szívvel szolgáljuk Őt, hirdessük megváltó Krisztusunkat, megvallva Pállal együtt: „*Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket Isten szeretetétől, amely megjelent Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.*” (Róm 8,38-39)

(Meg)érintett vagyok! És akkor...?(!)

„...a szív elrejtett embere a szelíd és csendes lélek el nem múlt díszével...”(1Pt. 3, 4a)

Mint azt Olvasóim már az elmúlt idők írásain keresztül észrevehették, soraimat mindig hozzám közel álló személyek, események, érzelmek ihletik. Ez most sincs másként. Úgy gondolom, ha az ember leül és közölni szeretne valakivel valamit, abban benne kell lennie egy résznek saját magából. Én lehet, néha sokat is közlök magamból, remélve, hogy talán saját tapasztalataim, érzelmeim, megélt és átélt mindenféle események esetleg Neked is ismertek, némi hasonlóságot is felfedezel, s talán segítségemre lehetek, hogy nem vagy egyedül örömben, problémákban, kétségeidben, sőt, az eredményekben és áldásokban is együtt bővelkedhetünk...

Mindennapi életünk, akár mennyire is igyekszünk „felebaráti módon” élni, kísértésbe, problémába, kihívásba ütközik. Miről beszélek? A baráti-, munkatársi-, házastársi-, szülői-, ...-i kapcsolatainkról. Minden nap egy újabb viadal, melyet a lélek gyümölcseit zsebre téve kellene megélnünk. Viszont nem ennyire „gyerekjáték” a valóság. Elég néha 5 perc feszültség, és olyan szinten „kikelünk” magunkból, hogy pár nyugodt perc elteltével, szinte magunkra sem ismerünk. Azonban nem szabad mindig magunkat okolni, emberek vagyunk, néha türelmetlenek, néha látszólag szeretetlenek, néha érzéketlenek.... Mindemellet és mindezután azonban következik az a pont, ami különbséget tesz ember és ember között. Megbánod-e, elgondolkodsz-e magatartásodon, szeretnél-e javítani hibáidon, tudatni akarod-e a másikkal, hogy „ez nem volt helyes részemről”... tudsz-e bocsánatot kérni, alázatos lenni, tisztelni és szeretni annyira, hogy ezt elmond Isten-, a másik fél- és saját magad előtt, hangosan...?

Az élet nem egyoldalú, főleg nem a keresztyén élet. Kérünk és várunk, adunk és kapunk, keresünk és találunk, nyújtunk és fogadunk. Nézzük és látunk, fülünk és hallunk, szólunk és remélhetőleg meghallásra talál. A keresztyén magaviselet amennyire könnyű, olyannyira is terhes. Viszont, amint a várandóságot is néha sokan tehernek nevezik, úgy lehet tévesen nevezni a keresztyén magaviselet tevékeny várankozását. Amint tudod, hogy valami áldott dolgot tettél és annak még áldásosabb eredményt várod, az nem lehet teher. Legyen az

a legkisebb apróság, melyből világot meghódító folyamat lehet. A jó Isten folyamatosan működik, mindig és mindenhol, ne becsüld alá, s ne kételkedj abban, hogy ebben a pillanatban is biztosan meghallotta-e, amit Te kértél, mondtál, kívántál... Ha (el)hiszed, hogy Mindenhátó, akkor a mindennapi életed során rengeteg terhet pakolsz le saját válladról, s egyidejűleg rengeteg reménnyel, hittel és bőséges lelkesültséggel vértized fel magad. Honnan tudom? Magamról..

Tudnivaló írásaim alapján, hogy mindig magamból indulok ki, vagy valamiféle indulat által kiváltva indulok a billentyűzet felé. Most sincs ez másként.

Simon András grafikája

A gyermeknevelés mindennapos kihívás, és szuperhősi felfegyverkezést igényel, melynek keresztyéni megfelelője az alázatos, türelmes, szeretetteljes, önfeláldozó, mértékletes... magatartás annak reményében, hogy a gyermek majd jó magaviseletünkről példát véve bölcs felnőtté cseperedik. Mindemellet, meg kell tartanunk házastársunkkal is a megfelelő viszonyt, hogy a gyermek ebből is csak a jó példát lássa, s ennek megfelelően saját felnőtt életét is ehhez igazítsa. Igen, mindehhez csupán becsületre, tiszteletre, engedelmisségre, figyelemre, szelíd-ségre, csendességre, egymás értékelésre, jót tevésre, félelem-mentességre, megértésre, imádkozásra van szükségünk az 1Pt 3, 1-7. alapján. Ez valóban „csupán”? Néha ezek a legnehezebb dolgok, amelyeket meg kell valósítania az emberfiának és leányának. Mivé is lenne

az egó, a vérmérséklet hófoka, a forrófejűség, a keménylelkűség és a múltbéli rossz tapasztalatokat feledi nem tudó szív(telenség)? Ezek (mind)egyiket valahogy beletapad(nak) kinek-kinek a magatartásába, s oly nehéz ezeken felülkerekedni... Viszont semmi sem lehetne, csak egy „kis” türelemre van szükség. Semmi értékes nem terem meg egy pillanat alatt, mindennek szükséges a maga ideje és rendje, helye és rendeltetése.

Mily szép mindezt leírni, mintha olvadt vaját kennék a forró piritósra, s holnap reggel, amikor a férjem megint ott hagyja egy göcban a vizes törölkendőt a konyhapulton, miután eltörölte az edényeket, máris a plafonon vagyok. Pedig miért? A mondat második része „is” fontos: eltörölte és elpakolta az edényeket. Miért a vizes összegyűrt anyag marad meg a szemünk előtt és emlékezetünkben? Akármennyire is próbálok néha pozitív lenni, sokszor a legrosszabbat mutatom magamból és a legrosszabbat hozom ki (emelem ki) az adott helyzetből. Tudom én, hogy a Biblia Péter levelében a lelki és erkölcsi dolgokról ír, hogy milyenek legyünk, viszont az együttélés és házastársi élet keresztyén tanításnak megfelelő megélése valahol mindig valami apró dolgon „csúszik el”, sajnos sok esetben omlik össze, hullik szét. S amikor idővel visszatekintünk, miután a hév elmúlik, nem is értjük, hol és miért volt (ekkor) gond... Tisztelet a kivételnek ez esetben is, add Uram, hogy a „kivételes esetek” felé nőjem ki magam én is és kapcsolataim is. Legyen az baráti, munkahelyi, házastársi, szülői, gyermeki....

Újra és újra elolvasom Péter 1. levelében ennek a 3. résznek az 1-7. versét... Az előzőekben már felsoroltam a cselekedetet kifejező szavakat, s azon gondolkodom, lehet-e bármilyen módon fontossági sorrendbe állítani őket. Becsületet a tisztelet elé, engedelmisséget a megértés elé, férjet a feleség elé... A probléma nagyon sokszor ott is kialakul, amikor olyan fontossági sorrendet alakítunk ki az életünkben, amire keresztyéni szempontból nemhogy nincs szükségünk, hanem eszünkbe sem kellene, hogy jusson.

Napjaink emberének élete sokszor hasonlít egy kirakati baba kinézetéhez. Mint ahogyan az a „fiatalok” között oly modernné vált, életünket tálcán mutat-

juk másoknak. Azaz, életünknek olyan részeit, amihez talán másoknak semmi köze, nem is érdeklí, nincs is értelme, sőt jelentősége sem. Miért csinálja ezt oly sok ember az internet világában, de akár egy faluközösség „utcáján” is? Miért érzi szükségét, hogy olyan dolgokat mutasson másoknak az életéből, melynek igazán értékes tartalma nincs? (ismét tisztelet a kivételnek) A szép képek mögött rengeteg arclemosó szer rejtőzik, a mosoly mögött depresszió, az ölelés mögött tányérdobálás, a magamutogatás mögött pedig egy zárkózott, kétségbe oly könnyen ejthető ember... Ahogy azonban mondani szokták, minden csak nézőpont kérdése.

A keresztyén nézőpont viszont hosszútávon sokkal többet mutat meg belő-

lünk, mint bármilyen „virtuális valóságot” mutató kép, videó. Fontos az internet világa, hiszen megkönnyíti az emberek közti kapcsolatot közel és távol, azonban mint mindent, mértékkel kellene használnunk. Fontos a szív csendessége, a lélek békessége, az ember szelídsége.. ez lesz az ékessége. „...ez értékes az Isten előtt.” (1Pt. 3,4b)

Amint említettem, ezeket a sorokat saját magamhoz is írom, ez egy kemény önkritika is, s egyben remélem, másoknak is egy kis útbaigazítás... Én minden alkalommal, amikor felemelem a hangom, rosszul ítélem meg a helyzetet... és még sorolhatnám... mindig „eldöntöm”, hogy legközelebb bölcsebb és türelme- sebb leszek. Nekem még mindig nehéz,

ma is az volt, s van egy olyan érzésem, hogy holnap is az lesz... de igyekszem, imádkozom, imádkozni tanítom a kicsi lányom, időnként férjemmel is együtt imádkozunk, s bár egyikünk sem kritizálhatatlan, úgy érzem, a jó Isten meghallgatja és megáldja kimondott és kimondatlan gondolatainkat. Ezt kívánom Mindannyitoknak.

Legyen bármilyen világválság vagy épp derűs napsütéses idő, mindig a jó Isten legyen az, Aki életünknek irányt és értelmet ad. Hagyjuk, hogy megérintsen bennünket, és a Péter levelében olvasható értékeket elsajátítani segítsen.

Csoma Annamária

GYÜLEKEZETEINK életéből

Volt sok választási lehetősége, de mégis Csarnahó és Bári mellett döntött

A borsi vasútállomásnál az autóbusz már várja az utasokat, amely szinte tele van iskolásokkal. A faluból kitérve az egyik elágazásnál már dombra felfelé vezet az út, egyre feljebb. Útközben – Kisháriban és Nagyháriban - kiszállnak az iskolások, s mire Csarnahóra, a szintén dombon lévő református templom előtti megállóhoz ér, már teljesen üres. Úgy érzi az ember, hogy innen már nem nagyon lehet tovább menni, de a távolban egy kilátóhely is felhívja magára a figyelmet, s a távoli hegyek is, ahol Sátoraljauhely húzódik meg. A településen, ahol szinte csak reformátusok élnek, 25 éve szolgál a Nagykövesdről származó Tóth Szilvia.

1996. február 1-jétől szolgálja be a kishári, nagybári és csarnahói egyházközségeket. Ez utóbbi helyen él a ma már külsőleg szépen felújított parókián. A kilencvenes évek elején még Pándy Etelka lelkipásztor lakott itt családjával, de amikor elfogadta a bési gyülekezet meghívását, a gyülekezetben a lelkészi állás megüresedett, és lakatlan maradt a parókia épülete is. A gyülekezetben azonban nem maradtak el a szolgálatok, az egyház vezetése Sallai Tibor akkori szőlőskei lelkipásztort bízta meg a helyettesítéssel. Négy éven keresztül szolgálta az itt élőket, amíg ki nem helyezték a prágai teológián végzett Tóth Szilviát, aki azóta is hűséges a három gyülekezethez, holott az elején lehetősége lett volna kalandosabb

életutat is bejárnia.

Tanulmányainak befejezése után egy ideig Prágában maradt, és a teológiai kar külügyi osztályán dolgozott, de az egyetem vezetése felkínálta számára a hosszú távú munkalehetőséget is. Az akkori dékánnak Jakub S. Trojannak ugyanis az volt a terve, hogy ő foglalja el majd a rövid időn belül nyugdíjba vonuló főtitkárnak a posztját. De lehetősége lett volna posztgraduális, külföldi képzésen is részt vennie. Két helyet kínáltak fel a számára. Az egyik az Oxfordi Teológiai Egyetemre szólt, a másik az Egyházak Világtanácsa által támogatott ösztöndíj program volt, amellyel Hararéba, Zimbabwe fővárosába vagy Accrába, Ghána fővárosába mehetett volna. Ez utóbbi helyen ő segítette

volna az egyetemi hallgatókat a héber nyelv oktatásában. Mellesleg, az egyház akkori püspökétől, Erdélyi Gézától is érkezett egy felkérés, aki püspöki tanácsosnak szeretne volna maga mellé venni, amit a Zsinati Tanács is támogatott. A megbízatása mellett pedig a Teológiai Akadémián angol nyelv oktatását és a komáromi egyházmegyében a szentpéteri gyülekezetben való szolgálatot is rá bízta volna. Nagyszerű ajánlatok voltak, Tóth Szilvia mégis a gyülekezeti szolgálatot választotta, mert a Prágában - a 4. évfolyamot az Amerikai Egyesült Államokban - eltöltött öt évnek tudását lelkipásztorként szeretne volna kamatoz-

tatni. „A posztgraduális képzés ajánlata akkor érkezett, amikor már időközben kihelyeztek Csarnahóra, beszolgalva Kisbárit és Nagybárit is. A gyülekezet tagjai pedig, úgy éreztem, rövid időn belül megszerettek, ragaszkodtak is hozzám, s nem szerettem volna itt hagyni őket. A szüleim és testvérem az innen pár kilométerre lévő Nagykövesden élnek, őket sem akartam itt hagyni, s az eltelt időszak alatt pedig még inkább erősödött a lelkipásztori szolgálatra való elhívás és megszerettem az itt élő embereket” – mondja Tóth Szilvia, akinek a különböző szempontok mérlegelése után a kalandosnak ígérkező ajánlatok visszautasítása bizonyult a legelfogadhatóbbnak. De ugyanakkor olykor talán sajnálta is, hogy le kellett mondani ezekről az ajánlatokról. Az Oxfordi Teológiai Egyetem is meglepődött döntésén, s meg is írták neki, hogy eddig még senki sem utasított el egy olyan nagyszerű lehetőséget, mint az általuk biztosított ösztöndíj, s ugyanakkor jelezték azt is, ha mégis meggondolná magát, szívesen fogadják akár később is. A prágai teológiáról is hasonlóan engedték el: ha rosszul bánnának vele, akkor csak jöjjön vissza, szívesen várják. „Amikor elkeseredett, vagy csalódott vagyok, akkor fáj és talán bánom, hogy nem fogadtam el a sok ajánlat valamelyikét, de amikor apró örömök érnek, s érzem és látom a munkám gyümölcsét, akkor meg örülök, hogy Isten kegyelméből itt vagyok, s ezt az utat járom, szolgálva Őt” – mondja a lelkipásztor felidézve a huszonöt évvel ezelőtti lehetőségeket. Holott, ahogyan meséli, amikor ide helyezték szolgálatra, akkor még lakható parókia sem állt a rendelkezésére. Szülőfalujából, Nagykövesdről járt be. A helyiek pedig jármű hiányában biztosították számára, hogy eljusson minden gyülekezetbe az istentiszteletet tartani. A csarnahói gyülekezet pedig összefogott, hogy lakhatóvá tegyék a parókiát s mihamarabb beköltözhessen. S amikor erre sor került, s több időt töltött a gyülekezetekben, egyre több javítani való került a látókörébe és új hiterősítő alkalmak lehetősége is felmerült benne. „Szolgáltatam kezdetén mindhárom gyülekezetben megkérdeztem milyen alkalmak voltak korábban, esetleg mit szeretnének, igyekeztem egyeztetni mindenütt e kérdés tekintetében”.

Mindhárom településen jelentős számú reformátusság élt, egyikben sincs más felekezetnek temploma. Így előfordul az is, hogy a falukba beköltözött katolikus testvérek is látogatják az istentiszteleteket. Vannak Jehova Tanúi is, de a

létszámuk nem változott az eltelt 25 év alatt. „A reformátusoké sajnos, igen, mégpedig jelentősen. Egyre kevesebb gyermek születik, az elhalálozási számarány pedig magas. A gyülekezeti tagok többsége idős” – jellemzi a jelenlegi helyzetet a lelkipásztor, aki megjegyzi, hogy gyermekek ugyan még vannak, de többségük szlovák tanítási nyelvű iskolába jár. Az istentisztelet nyelve a magyar, így a konfirmációra való felkészítés, a káté oktatása is ezen a nyelven történik. Azonban, ha valaki az egyházi „szakkifejezéseket” valamilyen oknál fogva nem érténé, akkor azok elmagyarázása mellett lehetőség van arra is, hogy a növendékek rákérdezzenek a tananyaggal kapcsolatos kérdésekre. Az ünnepélyes hitvallás és fogadástétel is magyarul történik, de ha valakinek a családjában van olyan nagyon közeli hozzátartozó, aki nem ért magyarul, akkor a konfirmáció

bizonyos liturgiai elemei szlovák nyelven is elhangzanak. „Ritkán fordul elő, hogy valaki egyáltalán ne tudjon magyarul, mert otthon általában ezen a nyelven értekeznek egymással. Gyerektáborok nincsenek a kis létszám miatt, azonban gyermek-istentiszteletek voltak s vannak, amelyre a nyár folyamán eljönnek a nagyszülőknél nyaraló unokák is. Igaz, olykor általában csak 5-6 gyermegről van szó. Csarnahón egyébként ők többségben ott vannak az istentiszteleten is, van, amikor szülőkkel vagy a nagyszülőkkel együtt jönnek el, és ha szükséges, akkor önként szívesen segítenek a templom körüli munkálatoknál is, amiben tudnak.” Mivel három gyülekezetet kell beszolgalnia, vasárnap mindegyikben tart istentiszteletet. Kilenc órakor kezd Kisbáriban, majd tízkor folytatja Nagybáriban, Csarnahóra pedig tizenegy órára ér vissza. Úrvacsorás istentisztelet

előtt a bűnbánati alkalmakat mindhárom gyülekezet számára megtartja. Felidézi, hogy korábban éveken át ide kerülésének kezdetén ifjúsági és felnőtt bibliaórák is voltak, de sajnos a lassan fogyatkozó létszám, illetve elmaradozások miatt később már nem volt kinek megtartania, így idővel fokozatosan megszűntek. Hasonlóan alakult az újonnan megválasztott presbiterek bibliaórája, akik ennek keretén belül presbiterképzésben is részesültek. „Sajnos, Csarnahóról, Báriból is sokan elköltöztek a megélhetés miatt, és kevesen maradtak, de örülök azoknak, akik eljönnek a templomba és hálát adok azokért, akik rendszeresen részt vesznek az istentiszteleteken. Bár olykor úgy érzem, lehetnének többen is és fáj, hogy az emberek nem találnak időt az éppen sürgősebb munkájuk miatt, hogy eljőjenek a templomba. De ugyanakkor meg vannak, akik meg jönnek, vágyakoznak, egészségi állapotuk viszont nem engedi, hogy a többiekkel egy közösségben hallgathassák az igei üzenetet”. Az énektanulás, (ami kezdetben évek során külön vasárnapi délutáni alkalom volt) illetve az éneklés szeretete azonban megmaradt. Ennek egyik szép példjaként említette meg, hogy amikor a parókia felújítása zajlott, s a gyülekezeti tagok elfáradtak a törmelék eltakarításában, pihenésképpen, a közeledő ünnephez kapcsolódó húsvéti énekeket gyakorolták és énekeltek. „Külön öröm volt a számomra, hogy a pihenő alatt is az Isten dicsőítése által merítették erőt a további fizikai munka folytatásához. Külön énektanulás most már csak akkor van, ha készülünk valamilyen egyházi ünnep, rendezvény vagy történelmi esemény megünneplésére” – mondja a lelkipásztor.

Annak ellenére, hogy az idő során sok minden, ami a lelki épülést szolgálta, sajnos fokozatosan elmaradt, de a templomok és a parókia javítása és felújítása azonban folyamatosan napirenden van, már több mint 20 éve. A csarnahói műemléktemplom, amely 1793-ban épült, ma már szépen fel van újítva, de e mögött hosszú évek fáradságos és kitaró munkája van. Először a templom tornya újult meg, később három éven át a tetőszerkezete mivel a gyülekezetnek nem volt elegendő anyagi forrása ahhoz, hogy egyszerre végeztesse el ezeket a munkákat. Kevés támogatási pénzüsszeget kaptak, ami a kis gyülekezet számára jelentős volt ugyan, de a kiadásokat nem fedezték, s amit még önrészként hozzá kellett volna adni, annyi pedig nem állt a rendelkezésükre, így csak fokozatosan tud-

ták a munkálatokat megrendelni, elvégezni. Idővel sor került a templom alapjainak külső szigetelésére és a nedves falak rendbehozatalára. Egy sikeres Kassa megyei pályázatnak köszönhetően ki lettek cserélve a toronyban levő ablakok. A szentélyben lévő ablakok, a templom bejárati ajtaja és homlokzata is megújult, de ez már a Bethlen Gábor Alap támogatásából. Az Emberi Erőforrásokon keresztül érkezett pénzügyi hozzájárulást pedig a parókia tetőzetének a cseréjére használták fel. A lelkipásztor elmondta, hogy sajnos ezen felújítási munkálatok során, amikor a régi le lett bontva, az új pedig nem került még a helyére, a heves esőzések következtében beázott a parókia, s összes helyiségében szinte bokáig ért az esővíz. A falak a beázástól penészesek lettek. Fel kellett újítani a beázott falakat, újra festeni valamennyi helyiséget, a padlóburkolatot mindenütt teljes egészében kicserélni, s ekkor lett lejjebb hozva a mennyezet a fűtési költségek csökkentése céljából. „A csarnahói gyülekezet számára jelentős anyagi áldozatot jelentettek a helyreállítási munkálatok a nem várt költségek miatt, de a másik két egyházközség, Kisbári és Nagybári is hozzájárult a kiadásokhoz lélekszám szerinti arányban. Később a Bethlen Gábor Alaptól is kapott a gyülekezet pályázat által anyagi támogatást, amelyet a parókia külső felújítására, szigetelésére használták fel azzal, hogy ennek keretében lecserélik a régi ablakokat is. Felidézte, hogy az ablakok cseréje során, amikor az újak elkészültek és a régi ablakok eltávolítására került sor leomlott az ablakok feletti fal s ekkor derült ki, hogy szinte mindenütt az eredeti ablakok nem szögletesek, hanem boltívesek voltak, de hála az Úrnak a problémát sikerült orvosolni a mesterek ügyességének

köszönhetően. Ez komoly erőt próbáló időszak volt különösen a karácsonyi ünnepeket megelőző héten. Mesél arról is, hogy a másik két gyülekezet temploma sem maradt ki a felújítási folyamatból. A 13. század közepén román stílusban épült kisbári református templom bejáratára pedig - műemlékvédelmi jóváhagyással – eredeti kovácsolt vaskapu került Kassa Megye anyagi hozzájárulásával. Minisztériumi pályázati pénzből külsőleg szigetelték az alapokat, a belső, feltáró kutatások szintén ebből a forrásból valósultak meg, a Bethlen Gábor Alapnak köszönhetően pedig a templom homlokzatát újították fel. Nagybáriban ugyancsak Kassa Megye anyagi támogatásával cserélték ki a korábbi szöszéket, az Egyetemes Egyház Közalapjának építkezési keretéből a bejárati ajtót, később pedig a templomhoz vezető járdát újították fel. Az idén pedig szintén a Bethlen Gábor Alap támogatásával a templom belsejének és homlokzatának felújítására kerül sor. De még van munka bőven, Csarnahón a templom támfalai nagyon rossz állapotban vannak, amit jó lenne mielőbb megjavítani és a kerítést is a megadott műemlékvédelmi jóváhagyás szerint. „Sajnos a munkák elvégzéséhez mindig jelentős önrésszel kell hozzájárulnunk, ezért a felújításkor céladományokat hirdetünk meg, amelyre jó szívvel adakoznak is a helyi és olykor a községből elszármazott, de már idegenben élő hívek is. Termőföldje sajnos csak Csarnahónak van, évente azonban csak minimális összeg (kb.250 euró) folyik be a bérleti díjból. A kezdetektől fogva közös megegyezés alapján a parókiát a három egyházközség közösen tartja fenn lélekszám szerinti arányban, s e mellett mind egyik gyülekezet önállóan tartja fenn és fedezi templomának a felújítását. Sajnos

ez most már egyre nehezebb, mivel apad a gyülekezet lélekszáma“ – mondja a lelkipásztor hozzátéve, hogy a templomi látogatások további csökkenéséhez a korona-vírus is hozzájárult. Az idősebbek közül sokan tartanak attól, hogy megfertőződnek vagy nem tudják sokáig viselni az arcmaszkot, mert különböző egészségügyi gondjaik vannak. A korlátozások miatt látogatni sem tudta őket, csak a telefonos lelkigondozás és beszélgetés maradt. Normál körülmények között a beteg- és családlátogatás alkalmanként történik, mint ahogyan az úrvacsora jegyeinek kiszolgáltatása ott, ahol ezt igénylik s betegségüknél fogva nem tudnak eljönni a templomba.

„Bízom abban, hogy a Mindenható Úr megsegít bennünket és nem kerül sor arra, hogy üresen maradjanak a templomok. Mindannyian Isten kezében vagyunk, az Ő kegyelme által vagyunk, és élünk. S ha pedig erre mégis sor kerülne, akkor azt is az Ő kezéből kell elfogadnunk. Abban reménykedem, hogy ezt nem fogja megengedni, s hiszek abban is, hogy mindig lesznek olyanok, akiknek a református hithez való ragaszkodás ott lesz a szívükben, és örökség gyanánt át fogják adni nemzedékről-nemzedékre a gyermekeknek, unokáknak. Ha most az iskolai kötelességek miatt távol is vannak ifjaink a közösségtől, bízom abban, hogy felnőttként majd ismét visszatálnak. Olykor megfordul a fejemben, hogy máshol, egy gyülekezetben szolgálni talán könnyebb lenne, de amíg az Úr erőt, egészséget ad, addig itt maradok s ezen a helyen igyekszem szolgálni Őt“.

A választók névjegyzékében Csarnahón 80, Kisbáriban 27, Nagybáriban pedig 68 név szerepel.

Kép és szöveg: Iski Ibolya
www.reformata.sk

Ahol szeretet és megbocsátás van, ott nagyobb az összhang

Október 11-én iktatták be a simonyi református templomban Abaházi Zsolt megválasztott lelkipásztort. A szigorú járványügyi szabályoknak betartásával az ünnepi istentisztelet csak szűk körben valósulhatott meg.

Az alkalomra az ötven fős keretet betartva a feledi, simonyi és a darnyai egyházközség presbiterei, a Gömöri Református Egyházmegye esperese Nagy Ákos Róbert és neje, Nagy Andrea lelkipásztor, valamint Bán Zoltán egyházmegyei gondnok vett részt, illetve Gál István polgármester és a helyi gyülekezet Bárka kórusa.

A megjelenteket az orgonajáték után Nagy Ákos Róbert, a

Gömöri Református Egyházmegye esperese köszöntötte. Beiktatási beszédét azzal kezdte, hogy sokat gondolkodott azon, milyen Ige alapján szóljon majd ezen az alkalmon, hiszen ő maga is személyesen is érintett. Egyrészt esperesként, másrészt mint a lelkipásztor családját ismerő barát, akivel sok minden összeköti. Megemlítette azt is, hogy egykor ő is szolgált ebben gyülekezetben, amely időszak alatt lehetősége volt megismerni az itt élő testvéreket. „Most pedig tisztomból adódik az a megtisztelő feladat, hogy Abaházi Zsolt lelkipásztort beiktassam a simonyi, feledi és a darnyai egyházközségek lelkipásztori tisztségébe“ – mondta az esperes, majd szólt arról, hogy ne feledkezzünk meg hálát adni Isten minket el- és befo-

gadó szeretetért. Hozzátette: Ezt erősíti meg a mai napra kijelölt ószövetségi igénk, melyben azt olvashattuk a gyermek Salamonnal kapcsolatban: „Az Úr pedig szeretetébe fogadta őt”. Az esperes megosztott egy örömhírt is arról, hogy Krisztusban Isten az Ő szeretetébe fogadott mindannyiunkat, így Isten gyermekei lehetünk, s bátran szólíthatjuk Teremtő és Mindenható Istenünket Mi Atyánknak. „Nem vagyunk magunkra hagyva, nem vagyunk egyedül, s ez örömünk forrása. Kihívások és nehézségek közepette pedig ez a mi reménységünk és vigasztalásunk: Istennek az Ő szeretetébe fogadott gyermekei vagyunk, s ezt mindannyian meg is tapasztalhattuk. Jó visszatekinteni, hogyan vezette Isten a mi egyéni és közösségi életünket. Igaz ez a lelkescsaládra, kik otthonra lelhetek itt a simonyi parókián s két gyermeketekkel együtt hozzátartozói lettetek az itt élőknek” – mondta Nagy Ákos Róbert, majd a gyülekezet tagjai figyelmébe Isten gondoskodó szeretetét állította azzal, hogy még a többszöri csalódás után is az Úr nem feledkezett el pástort, vezetőt adni az itt élők számára. „Egyéniileg örömben és próbák között sokszor megtapasztalhattuk Isten irántunk való megtartó szeretetét, ezért csak hálaadással gondolhatunk mennyei Atyánkra” – fogalmazott az esperes, majd az imádság és a szimbólumok, az egyházközségi pecsétek és a templomok kulcsának az átadásával beiktatta hivatalába Abaházi Zsolt megválasztott lelkipásztort.

Szaniszló Dániel, a simonyi gyülekezet idén konfirmált fiatalja egy énekkel köszöntötte a beiktatott lelkipásztort.

A beiktatott lelkipásztor szószékfoglaló igehirdetésének alapjául „Hiszen, ha jól cselekszel, emelt fővel járhatsz” (1Móz 4,7) szolgált. Abaházi Zsolt az igével kapcsolatban elmondta, úgy véli, az nem tartozik az ismertebb, népszerűnek mondott bibliai igék közé, mert nem olvasta azokat naptárakon, könyvjelzőkön. „Ez a mondat szépen, csendesen, szinte észrevétlenül megbújik Káin és Ábel történetében, de amire rámutat az talán a leggyakoribb emberi elvárás a világ kezdetétől. Ez az ige a helyes cselekvést állítja elénk, mint kitűzött, elérendő célt” – magyarázta a lelkipásztor hozzáfűzve, hogy ez az egyik legfontosabb emberi elvárás is a másikkal szemben. Már a kis gyermeket is azzal engedi el a szülője otthonról, hogy legyen jó, s mikor megérkezik jön a kérdés: Jó voltál? Majd arról beszélt, hogy mindenki jót szeretne: a pedagógus jó gyereket, a szülő jó tanárt, a beosztottak jó főnököt, a polgárok a helyes és jó dolgokat cselekvő politikusokat. De ez vonatkozik egyházi berkekben is: a lelkipásztor jó gyülekezetet és presbitériumot szeretne, a gyülekezet pedig jó lelkészt.

Majd beszélt arról, hogy aki egész életében képes jól cselekedni, az valóban kihúzza magát, tényleg emelt fővel járhat. De a kérdés csak az, hogy van-e egyáltalán ilyen ember? Jó

lenne így élni. Tökéletesen megfelelni mások, önmagunk és Isten elvárásainak. Jó lenne sohasem hibázni, mindig felemelt fővel járni – magyarázta az igehirdető azzal, hogy be kell ismernünk, ha az akarat meg is van, sajnos nem vagyunk tökéletesek. „Hibákat követhetünk el a legjobb szándékunk ellenére is: lelkészként, presbiterként, gyülekezeti tagként,

magánemberként. És ha ez megtörténik, akkor csalódunk. Csalódunk önmagunkban és a másikban, mert másra számítottunk, mást vártunk. Nem így képzeltük. És amikor az embernek csalódnia kell, akkor a csalódásból könnyen keserűség lehet, a keserűségből harag, a haragból megosztottság és szakadás. Azt hiszem mindannyian láthattunk már ilyet végbe menni egy-egy gyülekezetben. Akár személyes tapasztalatként a magunkéban, vagy más közösség életében. Pedig ez egy olyan forgatókönyv, amit nagyon könnyű elkerülni akkor, ha az Isten szavát komolyan vesszük – aszerint gondolkodunk és cselekszünk” – magyarázta a lelkipásztor, majd kitért arra, hogy kilenc éve áll lelkészi szolgálatban, de egyvalami nagyon tisztán kirajzolódott előtte hivatása gyakorlása közben: az, hogy, ahol szeretet, megbocsátás van, ahol az emberek szeretettel tudják figyelmeztetni egymást a másik javát keresve, s ahol Krisztus nevében mondanak és tesznek, ott mindig sokkal nagyobb az összhang, mint ahol más módszerekkel állnak a dolgokhoz. Szószékfoglaló beszédében felhívta a figyelmet arra is, hogy habár szerény körülmények között, de mégis egy igen fontos esemény történik, amikor három gyülekezet és

nem egy, hanem két lelkész – utalva ezzel a szintén lelkipásztor feleségére Ágnesre - bizalmat szavaz egymásnak az előttük lévő közös jövőre nézve. „Szeretnék nagyot ígérni, azt mondanom, hogy mindig mindent jól és hibátlanul fogok tenni, de én is csak ember vagyok. Távol a tökéletességtől, hajlamos a hibázásra. De minden erőmmel azon leszek, hogy az Isten által

rám bízott gyülekezetek javát és épülését szolgáljam. Végezve a feladatot könyörületességgel, jószággal, alázattal, szelídséggel, türelemmel és mindenek felett megbocsátással, szeretettel tanítva teljes bölcsességgel, de ha arra lesz szükség, akkor Jézus nevében intéssel, figyelmeztetéssel“ – mondta Abaházi Zsolt. Beszéde végén felidézte a Káinnak szóló figyelmeztetést: „Hiszen, ha jól cselekszel, emelt fővel járhatsz”. Egyedül nagyon nehéz, sőt, lehetetlen így élni, de Isten lelkének vezetésével sokkal könnyebb. Ebben leszünk mi partnerek, a két lelkes és a három gyülekezet. Segítsen az Isten abban, hogy gyarló emberi voltunk ellenére is tudjuk egymást szeretetben

elhordozni és az Isten által kijelölt úton teregetni, megélve az igazi békességet és ezzel is hirdetve az Úr dicsőségét ebben a világban” - zárta szószékfoglaló igehirdetését a lelkipásztor. A simonyi Bárka kórus két énekkel is szolgált, majd a mindhárom gyülekezet képviselője is köszöntötte Abaházi Zsoltot beiktatása alkalmából, amelyhez csatlakozott Gál István, a község polgármestere, Bán Zoltán egyházmegyei gondnok és Nagy Ákos Róbert esperes is.

[www.reformata.sk/Iski Ibolya](http://www.reformata.sk/)
Fotó: Abaházi Fejes Ágnes

„Aki imádkozik, szolgál” - Megtartotta egyházmegyei közgyűlését a Pozsonyi Református Egyházmegye

Október első szombatján tartotta meg a járványügyi szabályok betartásával őszi, az egyetemes és az egyházmegyei tisztségekre való jelölő, de az elmúlt évi jelentéseket is tárgyaló közgyűlését a Pozsonyi Református Egyházmegye Apácaszakállason. A Kőzalap építkezési keretéhez csak egyetlen egyházközség nyújtott be támogatási kérelmet, de megvitatásra került két gyülekezet telekcsereére vonatkozó kérelme is.

„Amikor Dávid tudatosítja, hogy Ő Isten drága jelöltje és választottja, akkor foházkodik. Isten szólt, kijelentette a jövődre akarátát, Nátán prófétát eszközének használva, Dávid pedig válaszol. Válasza nemcsak pusztá megnyilvánulás, hanem a szív teljes kiöntése az Úr előtt. Kevés olyan bibliai fejezetet találunk a Szentírásban, ahol Isten szavára azonnal érkezik az emberi felelet, még hozzá tiszta szívvel és őszinte lélekkel. Dávid tud imádkozni, imádsága az alázat jele. Meg is tud hajolni, és ennek első bizonyítéka a Seregek Urának a megszólítása - mondta igéi üzenetében a református templomban megtartott nyitó istentiszteleten Dr. Buza Zsolt pozsonyi lelkipásztor. Emlékeztetett arra, hogy Dávid imádságában nem azt mondja el az Úrnak, hogy mi történt vele, hanem kérdéseket tesz fel személyét illetően: miért éppen vele kezd újat az Úr, miért most, miért ő áll az Úr keresztútjében, miért éppen ő fontos számára? Hogy lehetséges ez? A lelkipásztor rámutatott arra is, hogy Dávid a kérdéseivel ugyan megvallja alkalmatlanságát, kicsinységét, de tudja, hogy egyedül Isten juttatta el őt idáig. Senki más nem ajándékozott neki olyan nevet és senki nem kente föl

királlyá úgy, mint az Úr. Senki nem szabadította meg ellenségeitől úgy, mint az Úr, s nem is állt nem állt mellé akkor senki, amikor üldözték és senki nem állított mellé munkatársakat és barátokat úgy, mint az Úr.

Buza Zsolt felhívta a figyelmet arra is, hogy Dávidnak az Úr nemcsak a személyes Istene, hanem elsősorban Izráel. Rámutatott arra is, hogy aki imádkozik, az Isten népét szolgálja. Az imádságban ugyanis az ember bátorodik kérni, de előre is tekinteni. Aki kér, ahhoz intézi a kérését, akinél minden tökéletes ajándék megvan. Dávid imádkozik, és nem veszíti el reménységét. Nem szolgálatának, hanem Isten házá-

nak a megerősítéséért foházkodik, mert Dávidot igazán a lelki ház érdeklí” – mondta a lelkipásztor, végül feltette a kérdést: Az én házam, vajon az Urat szolgálja? Dávid megerősítést vár az Úrtól. Nem önmagára, nem a királyságára, hanem arra a házra, amit Isten épít. Áldása nélkül ugyanis nem lesz az Ő háza Isten építménye, az Úr szőlőskertje. De vajon az én házam az én váram, vagy az Úr vára? Az igehirdetés után a megjelenteket Dr. Somogyi Alfréd esperes köszöntötte, s elmondta, hogy mivel a járvány miatt tavasszal nem lehetett egyházmegyei közgyűlést tartani, így annak program-

jával egészült ki az őszi közgyűlés napirendje. A közgyűlést Molnár Rudolf egyházmegyei gondnok nyitotta meg. Az alkotótagok számbavétele, a közgyűlés megalakulása, a jegyzőkönyv hitelesítőinek megválasztása, majd a napirend elfogadása után sor került az előző közgyűlés határozatainak, illetve az előző egyházmegyei tanács jegyzőkönyvének ismertetésére. A 2019-es évről szóló jelentést mind az esperes, mind az egyes előadók írásban terjesztették be. Ezeket a jelentéseket a közgyűlés minden tagja elektronikus úton korábban megkapott, így azok ismertetésére már nem került sor, de helyet adtak a vitának.

Az esperes az írásban benyújtott jelentésében felvázolta, hogy az elektronikus úton való tájékoztatás nem a reformátusságból fakadó „újítás”, hanem kényszerből, amit ebben az esztendőben a koronavírus okozott. Majd úgy fogalmazott, jó lenne egy olyan jelentés előterjesztése, amely arról szól, hogy hitben mennyit gyarapodott és erősödött az egyházmegye reformátussága. „Jó lenne egy olyan jelentést adni, ami Isten köztünk végzett dicsőséges munkájának látványosságairól szól csupán. Egy olyat, ami nem csupán számokról és adatokról szól, hanem a Szentlélek munkájáról. Csakhogy ilyen „mérés” ember nem tud végezni. Így maradok az adatok ismertetésénél és néhány szubjektív megjegyzésnél, amelyek – nagyon remélem – nem visznek még távolabb minket az ige szent ösvényétől, hanem éppen a távolságra (már ha van ilyen) fog rámutatni” - közölte az esperes. Jelentésében a 2019-es esztendőt a „lelkészmozgás” évének nevezte, mivel korábban nem tapasztalható, jelentős számú üresedés, meghívás és választás történt a Pozsonyi

egyházmegyében. Az év elején a Gellér és Bogyá Református Egyházközség meghívta Lőrincz Gábor lelkipásztort. Április végén Szabó Valéria nagymegyeri lelkipásztor mondott le lelkészi állásáról, helyére Szuha György kulcsodi lelkipásztort hívta meg a gyülekezet. Pozsonyban Dr. Peres Imre és Peres Zsuzsanna szintén lemondott lelkészi állásáról, így a gyülekezet Dr. Buza Zsolt és Buza Bodnár Aranka, Rozsnyón szolgáló lelkészpárt hívta meg az első és a második lelkészi állás betöltésére. Májusban kilépett a lelkészi szolgálatból Szenci Varga Csilla, így Padány és Böggellő is üresedésbe került. Az esperes pozitívként emelte ki, hogy az egyházmegyében, ahol 24 önálló, 5 beosztott és 1 segédlelkész szolgál, jelenleg minden lelkészi állás be van töltve. Köszöntötte az egyházmegyébe érkezett Feszty Zsolt kulcsodi és Langschadl István padány-böggellői megválasztott és beiktatás előtt álló lelkipásztorokat.

A jelentésében kitért arra is, hogy az egyházmegyében, gyülekezetenként átlagosan évi 95 istentiszteleti alkalomra került sor, s némileg csökkent a vasárnapi istentiszteletek látogatottsága. A nyilvántartott egyháztagoknak mintegy 14%-a, a választójogú egyháztagoknak pedig a 32%-a jár templomba, a statisztikai adatok alapján. Tavaly is folytatódott az egyházmegyei bibliaórák megtartása különböző helyszíneken. A statisztikai adatokból kiderül, hogy 2019-ben 804 iskolai hittanost tartottak számon, 78 személy pedig konfirmált. Az összesítések alapján 136 keresztelelőre, 37 házasságkötésre és 154 temetésre került sor a Pozsonyi egyházmegye gyülekezeteiben. Érdekességként említette meg, hogy a 2018. évi adatokhoz képest 620 reformátussal bővült az egyházmegye, ugyanakkor 71 lélekkel csökkent a választójogú egyháztagok száma. Kiemelte, hogy jelentősen nőtt a nyilvántartott reformátusok száma Pozsonyban, Dunaszerdahelyen és Nemeshodosban, a választói névjegyzékek alapján pedig növekedett Nemeshodos, Dunaszerdahely és Pozsony lélekszáma.

Örömmel tájékoztatott arról is, hogy az elmúlt évi tavaszi közgyűlés alkalmával letették a Somorjai Református Egyházközség által alapított és fenntartott Kiskakas református bölcsőde és óvoda épületének alapkövét, s az idén, augusztus végén pedig átadták rendeltetésének és megnyitotta kapuját a gyermekek előtt. Az egyházmegye területén még Dunaszerdahely vállalta fel az óvodai

projektben való részvételét, ahol még tartanak az előkészítési folyamatok. Beszámolt arról is, hogy Alistálon tavaly ősszel egy új épületszárnyal gyarapodott a református egyházi alapiskola, hozzátevé, hogy az óvoda és az iskolai projekt megvalósulása is Magyarország Kormánya anyagi támogatásának köszönhető.

„Tavaly nem gondoltuk volna, hogy a 2020. év ennyi akadályt és tanácstalanságot hoz, mint amennyit a vírushelyzet miatt megéltünk. Isten oltalma legyen gyülekezeteinkkel, vezetőikkel és vezetőtettekkel! Év végén – a jelenlegi összetételt tekintve – befejezi szolgálatát minden presbitérium, és lejár a megbízatása az egyházmegye és az egyetemes egyház tisztviselőinek is. A tavaszi vizitációk során, ahova eljutottam, ott személyesen köszöntem meg az utóbbi évek közös szolgálatát és munkáját a gondnok- és presbiter testvéreknek. A többieknek ezúton szeretném megköszönni, hogy együtt szolgálhattunk ebben a választási ciklusban. Isten oltalmát és bölcs vezetését kérem és kívánom egyházmegyénkre és a Pozsonyi Református

Egyházmegye új vezérkarára, az új presbitériumok munkájára és felvidéki református egyházunk jövőbeli szolgálatára” – ezekkel a sorokkal zárta az elmúlt évről szóló jelentését Dr. Somogyi Alfréd esperes. A vita során Molnár Rudolf egyházmegyei gondnok, mint az Egyházmegyei Támogatási Alap kuratóriumának elnöke felvetette, hogy több egyházközség is csatlakozhatna a segélyalaphoz, amely nem egy alkalommal nyújtott már pénzügyi támogatást a halaszthatatlan felújítási munkálatokhoz. A közgyűlés elfogadta a tavalyi évről szóló jelentéseket.

A folytatásban kijelölték és megválasztották a szavazatszámoló bizottság tagjait, majd sor került a jelölésekre az egyházmegyei és egyetemes egyházi tisztségekre. A leadott érvényes szavazatok alapján a közgyűlés alkotó tagjai a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház püspöki tisztségére Géresi Ró-

bert, jelenlegi egyetemes egyházi főjegyzőt, abaújszini lelkipásztort, egyetemes egyházi lelkészi főjegyzői tisztségre Dr. Rákos Loránt zsinati tanácsost, kövecsesi-naprági lelkipásztort jelölték. Az egyetemes egyház főgondnoki tisztségére két jelöltet is megnevezett a közgyűlés: Kis Pál, jelenlegi barsi gondnokot és Porubán Ferenc jelenlegi főgondnokhelyettest, akit a főgondnokhelyettesi tisztségre is jelöltek. Mivel a következő választási ciklusban Dr. Somogyi Alfréd esperes, apácaszakállasi lelkipásztor nem kívánta jelöltetni magát, így erre az esperesi tisztségre Görözd Miklós nemesócsai lelkipásztort javasolták. Egyházmegyei gondnoki tisztségre Molnár Rudolf jelenlegi gondnokot jelölte újra a közgyűlés. A lelkészi főjegyzői tisztségre Misák Alica csilizpatasi lelkipásztor kapott jelölést. Az egyházmegyei világi jegyzőnek két személyt is javasoltak: Horváth Andrea felsőpatonyi gondnokot és Sül Ferenc kolozsnémai gondnokot. A Szlovákiai Református Keresztyén Egyház zsinatába lelkészi rendes képviselőnek négy lelkipásztort is jelöltek: Görözd Miklós nemesócsai lelkipásztort, Dr. Lévai Attila csicsói lelkipásztort, Vámos Béla felsőpatonyi lelkipásztort és Édes Árpád alistáli lelkipásztort. Lelkészi pótképviselők közül is három jelöltből kell majd kiválasztani a két pótképviselőt: Dr. Buza Zsolt pozsonyi, Langschadl István padány-böggellői és Édes Árpád alistáli lelkipásztor lett a jelölt. A zsinat világi rendes képviselői tisztségére Molnár Rudolf egyházmegyei gondnokot és Bucsházy István jelenlegi egyházmegyei gondnokhelyettest, somorjai gondnokot jelölte a közgyűlés. Zsinati világi pótképviselőnek pedig Horváth Andrea felsőpatonyi gondnokot, Horváth Béla alistáli presbitert, Sül Ferenc kolozsnémai gondnokot és Csicsay Szilárd dunaszerdahelyi presbitert jelölték.

A jelölések után szó volt az Egyetemes Egyház Közalapjának 2021. évi építkezési keretéhez való felterjesztésről. A 28 egyházközség közül egyedül a csilizpatasiak éltek most ezzel a lehetőséggel. A parókia kerítésrendszerének a javítására 7500 eurós támogatást kértek. Az egyházközségi közgyűlés támogatta a kérelmet. Letette esküjét az Egyetemes Választási Bizottságba még tavaly megválasztott póttag, Lőrincz Olívia is.

A programpontok között szerepelt két egyházközség ingatlan-eladási, illetve ingatlancsere kérelme. A közgyűlés támogatta a csicsói gyülekezet 457 m²-

es soha nem használt, földútként funkcionáló földterületének az eladását. Az egyházközség vállalta, hogy a vételárból termőföldet vásárol majd.

Kisebb vitát eredményezett a lakszakkallasi egyházközség két ingatlanának a cserekérése. Az egyiket, amellyel az önkormányzattól visszakerülne egyházközségi tulajdonba a volt református

iskola telke, jóváhagyták az egyházmegyei közgyűlés képviselői. A másikról, amely ugyan sok pozitívummal is járna a gyülekezet számára, de sok megválaszolatlan kérdést is magában hordoz, csak akkor hoznak majd határozatot, ha ismeretes lesz a határidőket is konkrétumokat tartalmazó, a helyi önkormányzat képviselő-testület által is jóváha-

gyott előszerződés.

Az egyházmegyei közgyűlés Peres Zsuzsanna, pozsonyi lelkész imádságával ért véget. A következő egyházmegyei közgyűlésre a tervek szerint december 12-én kerül sor Jókán.

Kép és szöveg: Iski Ibolya
www.reformata.sk

„Rendíthetetlenül hiszünk Istenben és hűséggel szolgáljuk őt” – Megtartotta egyházmegyei közgyűlését a Barsi Református Egyházmegye

2020. október 12-én tartotta meg őszi, az egyetemes és az egyházmegyei tisztségekre való jelölő közgyűlését a Barsi Református Egyházmegye Nagypeszekén. A Közalap építkezési keretéhez az idén is az ipolypásztóiak kérelmét továbbítják, de megvitatasra került két gyülekezet telekcserére vonatkozó felterjesztés is.

Kassai Gyula esperes a fohászt követően Neh 9,1-3 alapján olvasta fel az Igét, majd az imádság után Isten áldását kérte. Miután köszöntötte a megjelenteket, elmondta, hogy a járvány miatt tavasszal nem lehetett egyházmegyei közgyűlést tartani, így az akkor elmaradt esperesi, valamint a bizottságok jelentései azonban most sem kerülhetnek felolvasásra, mivel a közgyűlést rövidített formában lesz megtartva. Ugyanakkor hangsúlyozta, hogy az esperesi jelentést minden alkotó tag megkapta elektronikus úton, s a bizottságok elmúlt évi jelentéseit is így fogja eljuttatni az érintetteknek. Beszédében kiemelte, hogy a rendkívüli járványhelyzetben „*nagyobb biztonságban csak akkor vagyunk, amikor rendíthetetlenül hiszünk Istenben és hűséggel szolgáljuk őt*”. Nehéz szívvel osztotta meg a jelenlevőkkel azon fájó érzését, hogy Tóth Árpádot, a Garamvezekényi-Kisölvédi Református Társult Egyházközség lelkipásztorát már nem üdvözölheti a lelkészek között. A missziói lelkülettel megáldott lelkész emlékének a közgyűlés résztvevői fennállva egy néma perccel adóztak, majd imádságban kérte a vigasztalást gyászoló szerettei számára.

A közgyűlést Kiss Pál egyházmegyei gondnok nyitotta meg. Az alkotótagok számbavétele, a közgyűlés megalakulása, a jegyzőkönyv hitelesítőinek megválasztása (Icso Sándor, Kiss Gyula), majd a

napirend elfogadása után került sor a tárgysorozati pontokra. Elsőként az Egyetemes Egyház Közalapjának 2021. évi építkezési keretéhez való felterjesztéséről határozott a közgyűlés. Ebben az évben is az ipolypásztói egyházközség kérelmét támogatták, amellyel a vihar által megrongált templomuk helyreállításának költségeihez járulnak hozzá.

A programpontok között szerepelt két egyházközség ingatlancserére vonatkozó kérelme. A közgyűlés mindkét esetben támogatta az erre vonatkozó betérjesztést. Az alsószecseiek a 2.271 m²-es terü-

letüket cserélnék el egy nagyobbra, hasonlóan, mint a pozbaiak, akik a több mint 10 éve kihasználatlan 596 m²-es szőlőterületet cserélnék el egy 607 m²-es területre.

A folytatásban kijelölték és megválasztották a szavazatszámoló bizottság tagjait (Kassai Tímea, Tóth Zoltán, Ficze Tamás), majd sor került a jelölésekre az egyházmegyei és egyetemes egyházi tisztségekre.

A leadott érvényes szavazatok alapján a közgyűlés alkotó tagjai a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház püspöki tisztségére két jelöltet is állított a közgyűlés: Fazekas László jelenlegi püspököt, komáromi lelkipásztort, valamint Géresi Róbert, jelenlegi egyetemes egyházi fője-

gyzót, abaújszini lelkipásztort, az egyetemes lelkészi főjegyzői tisztségre Dr. Rákos Lóránt zsinati tanácsost, kövecses-naprági lelkipásztort jelölték. Az egyetemes egyház főgondnoki tisztségére Porubán Ferenc jelenlegi főgondnok-helyettest, az egyetemes világi főjegyzői tisztségre Kiss Pál jelenlegi egyházmegyei gondnokot, pozbai presbitert jelölték. Mivel a következő választási ciklusban Kassai Gyula esperes, lévai lelkipásztor nem vállalja a tisztséget, így Révész Tibor zselízi lelkipásztor kapott jelölést. Egyházmegyei gondnoki tisztségre Oros Zoltán ipolysági gondnok, lelkészi főjegyzői tisztségre Dukon András pozbai lelkipásztor, egyházmegyei világi jegyzőnek Mente Róbert pozbai gondnok kapott jelölést.

A Szlovákiai Református Keresztyén Egyház Zsinatába lelkészi rendes képviselőnek Révész Tibor zselízi lelkipásztort és Icso Sándor vámosladyi lelkipásztort, zsinati lelkészi pótképviselőnek Dukon András pozbai lelkipásztort és Antala Éva nagyölvédi lelkipásztort jelölték. A zsinat világi rendes képviselői tisztségére Oros Zoltán ipolysági gondnok és Cserba Gizella zselízi gondnok, világi pótképviselőnek Mente Róbert pozbai gondnok és Antal Árpád nagyodi gondnok kapott jelölést.

A szavazást követően Kassai Gyula esperes megköszönte az elmúlt ciklust elsősorban Mindenható Istennek, aki erőt adott neki a szolgálatokhoz, majd az őt támogató feleségének, az esperesi hivatal feladatait felvállaló lévai gyülekezetnek, az egyházmegyei gondnoknak, akire mindig hálával fog visszaemlékezni, a lelkészi főjegyzőnek és az egyházmegyei tanácsstagoknak.

Kép és szöveg: Sándor Veronika
www.reformata.sk

A Gömöri Református Egyházmegye Közgyűlése

A Gömöri Református Egyházmegye Közgyűlése, melyet az Egyházmegyei Tanács zárt alkalomként hirdetett meg, 2020. október 3-án, a Kövecsesi Református Templomban kezdődött 10:00 órakor. A helybéli lelkipásztor, Nt. Dr. Rákos Lóránt köszöntő szavai után Nt. Nagy Ákos Róbert szolgált áhítattal a napi Ige alapján (2. Sámuel 7,18). Ezt követően Kövecses község polgármestere, Keszi Norbert köszöntötte az egybegyűlteket.

Nt. Nagy Ákos Róbert esperes megnyitotta a közgyűlést, melyen az 50 alkotó tagból 37 fő volt jelen.

A Közgyűlés főbb napirendi pontjai a következők voltak:

- Esperesi jelentés a 2019. évről
- Jelentés a Gömöri Református Egyházmegye 2019. évi gazdálkodásáról
- Jelölés egyházmegyei és egyetemes egyházi tisztségekre

A 2019. évről szóló rövidített esperesi jelentést és a Gömöri Református Egyházmegye 2019. évi gazdálkodásáról szóló jelentését a Közgyűlés egyhangúlag elfogadta.

Ezt követően került sor a jelölésre. Az esperes beszámolt arról, hogy 18 személytől érkezett be írásos jelölés az egyházmegyei és egyetemes egyházi tisztségekre. Szóban senki nem kívánt jelölni, így Nt. Nagy Ákos Róbert ismertette a beérkezett jelölések alapján összeállított jelölőlapot és az azon szereplő személyeket. A jelölőlap ki lett osztva a közgyűlés alkotótagjainak. Kezdetét vette a szavazólapok kitöltése. Először az egyetemes egyházi tisztségekre, majd az egyházmegyei tisztségviselőkre szavazott a közgyűlés. Miután mindenki kitöltötte a szavazólapot, a szavazatszámoló bizottság tagjai összeszedték azokat, majd megkezdődött a szavazatok összeszámolása. A szavazás eredményét, Nt. Dr. Abaházi Zsolt hirdette ki.

Az eredmények a következők lettek:

Javaslat az egyetemes egyházi jelölésekkel kapcsolatban:

Püspök: Géresi Róbert – 36 szavazat

Főgondnok: Porubán Ferenc – 36 szavazat

Lelkeszi főjegyző: Dr. Rákos Lóránt – 30 szavazat

Világi főjegyző: Kiss Pál – 31 szavazat

Javaslat egyházmegyei jelölésekkel kapcsolatban:

Esperes: Nagy Ákos Róbert 37 szavazat

Egyházmegyei gondnok: Madarász Béla -35 szavazat

Lelkeszi főjegyző: Boros István – 35 szavazat

Világi főjegyző: Miklós Aladár – 34 szavazat

Zsinati lelkeszi tagok: Nagy Ákos Róbert – 37 szavazat

Boros István – 36 szavazat

Nagypál Malvina – 35 szavazat

Zsinati világi tagok: Madarász Béla – 27 szavazat

Miklós Aladár – 30 szavazat

Gáspár Tibor – 20 szavazat

Kotán Katalin – 14 szavazat

Gyurán Ágnes – 8 szavazat

Tóth Mónika – 6 szavazat

Zsinati lelkeszi póttagok: Szőke Zsuzsanna – 28 szavazat

Kovács Tímár Ildikó – 20 szavazat

Nagy Andrea - 19 szavazat

Nagypál Malvina – 6 szavazat

Zsinati világi póttagok: Dávid László – 35 szavazat

Gáspár Tibor – 21 szavazat

Kotán Katalin - 9 szavazat

Kovács Ildikó – 8 szavazat

Mivel további programpontok, kérdések nem merültek fel, ezért az Esperes megköszönte a Kövecsesi Református Gyülekezetnek, hogy helyet biztosítottak az egyházmegyei közgyűlésnek és berekesztette a közgyűlést.

Alkalmunk Dr. Rákos Lóránt zárszavával és a Himnusz eléneklésével ért véget.

Nagy Ákos Róbert

Jelölő közgyűlést tartottak Szepsiben

Október 11-én tartotta meg az egyetemes és egyházmegyei tisztségekre jelölő közgyűlést az Abauj-tornai Református Egyházmegye. A gyűlésnek – az érvényben lévő járványügyi szabályok tiszteletben tartása mellett – a szepsi gyülekezet temploma adott otthont.

A kezdő istentiszteleten Takács Klaudia, a rozsnyói szolgálatát éppen megkezdő beosztott lelkesz szolgált igehirdetéssel az 1Kor4,1 alapján. Bizonyágtételében kifejtette, hogy Pál önmagát, mint Krisztus szolgáját és Isten titkainak sáfárját mutatja be a megosztott korintusi gyülekezetnek. Nem áll egyik pártoskodó csoport oldalára sem, hanem egyedül a megfeszített Krisztust hirdeti mindenkinek. Pálhoz hasonlóan nekünk is az értünk megfeszített Krisztus szolgálóiként és sá-

fárjaiként kell helyállnunk. A szolgáló olyan gályán evező rabszolga volt, aki a háromszintű gálya legalsóbb szintjén evezett, sok tekintetben a legnehezebb és legreménytelenebb helyzetben. A dobszó ritmusára figyelve húzta a súlyos evezőt. Szolgálatunk ritmusát mi is csak Krisztusra figyelve tudjuk követni, de ha ezt tesszük, a legnehezebb és leghalálosabb helyzetben is haladni fog Urunk lélekmentő hajója, a gyülekezet. Egyházmegyei és egyetemes választásokra készülve Istentől elkért bölcsességgel kell megválasztanunk egyházunk szolgálóit. A sáfár – ellentétben az evezőssel – az a rabszolga volt, akit a ház ura a háztartás vezetésével, a vagyona kezelésével megbízott, hogy azzal a gazdája javára, utasításai szerint gazdálkodjon. Mi is így kell, hogy legyünk Urunk hűséges és megbízható

sáfárjai, akikre rábízta az értékeit, hogy azokkal a ránbízottak javát szolgáljuk. Nem önmegvalósítás ez, szolgálatunk közben mégis kibontakozhatunk és olyanná válhatunk, amilyenek az Úr elgondolt. Így képviseljük Őt a különböző tisztségekben – fogalmazott Takács Klaudia beosztott lelkesz.

Az igehirdetés után a jelenlevőket – Szaniszló Sándor egyházmegyei gondnokot helyettesítve – Újlaki Ferenc egyházmegyei világi főjegyző köszöntötte. Üdvözlő szavaiban kifejezte azon meggyőződését, hogy a tisztújítás során a Szentírás és az evangélium szellemében sáfár lelkületű tisztségviselőket tudunk jelölni, majd választani. Varga Zoltán lelkeszi főjegyző családi okok miatt igazolt távollétében Orémus Zoltán esperes vezette a közgyűlés számbavételét, megál-

lapította a határozatképességét, felkérte Molnár János körtvélyesi lelkipásztort a jegyzőkönyv vezetésére és a hitelesítők jelölésére. A hitelesítők megválasztását követően az elnöklő esperes ismertette a gyűlés egyetlen tárgysorozati pontját: az egyházmegyei és egyetemes egyházi tisztségekre való jelölést. Majd megválasztották a szavazatszámlláló és a jelölő közgyűlés elnökeit.

Az esperes röviden felvázolta a választások jelentőségét és a választási törvény módosításából fakadó változásokat: a választási ciklus egy évvel való meghosszabbodásának okát. Mivel elektronikus úton nem történt jelölés, a közgyűlés tagjai helyben, szóban jelöltek az egyes egyetemes és egyházmegyei tisztségekre. Az elhangzó nevek kivetítésre, majd szavazólapra kerültek, rövid szünet után pedig sor került a titkos szavazásra.

A leadott érvényes szavazatok alapján a közgyűlés alkotó tagjai a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház püspöki tisztségére Géresi Róbert, jelenlegi egyetemes egyházi főjegyzőt, abaújszina lelkipásztort, egyetemes egyházi lelkési

főjegyzői tisztségre Dr. Rákos Loránt zsinati tanácsost, kövecsesi-naprági lelkipásztort jelölték. Az egyetemes egyház főgondnoki tisztségére a közgyűlés Porubán Ferenc jelenlegi főgondnokhelyettest, tornagörgői presbitert jelölte, a főgondnokhelyettesi tisztségre pedig Kis Pál, jelenlegi barsi gondnokot.

Esperesi tisztségre Orémus Zoltán, je-

lenlegi esperes, egyházmegyei gondnoki tisztségre a jelenleg is ezt a posztot betöltő Szaniszló Sándor, komaróci gondnok kapott jelölést. Egyházmegyei lelkési főjegyzőnek Varga Zoltán, jelenlegi főjegyző, szádalmási lelkipásztor kapott jelölést, világi főjegyzőnek Icsó Béla, barkai gondnokot, jelenlegi egyházmegyei ta-

nácstagot jelölte a közgyűlés.

Eyházunk zsinatába lelkési rendes képviselőnek négy lelkipásztort jelöltek a három helyre: Molnár Árpád szepsi lelkipásztort, Orémus Zoltán esperest, kassai lelkipásztort, Varga Zoltán szádalmási lelkipásztort és Parti Tibor szeszta lelkipásztort. Lelkési pótképviselőknek Vargha Balázs és Lucskay András kaptak jelölést. A zsinat világi rendes képviselői tisztségére Tímár János nagyidai presbitert, Vasil Aranka magyarbódi presbitert, Demeter Ibos Henrieta pelsőci presbitert, Icsó Béla barkai gondnokot, és Szaniszló Sándor komaróci gondnokot jelölte a közgyűlés. Zsinati világi pótképviselőnek pedig Máté István gicei gondnokot, Komjáti Csaba tornai presbitert, Demeter Ibos Henriétát és Tímár János jelölték a gyülekezetek küldöttjei.

Az eredményhirdetést követően a közgyűlés Orémus Zoltán esperes áldásmondásával és énekmondással ért véget. A következő közgyűlésre előreláthatóan november folyamán kerül sor.

Kép és szöveg: Molnár Árpád
www.reformata.sk

Jelölő közgyűlés – Zempléni Egyházmegye

A kiskéresi református templom adott otthont az egyházmegyei jelölő közgyűlésnek 2020. október 12-én.

A nyitóáthítatot követően, Kendi Csaba esperes és Asszonyi Árpád egyházmegyei gondnok a 19 lelkési és 15 világi képviselő jelenlétében megalakuló közgyűlés vezetésére Szopó Ferenc bodrogszentesi lelkipásztort kérte fel. A lelkipásztor ismertette a jelölés törvényes feltételeit, majd a 34 alkotó tag a következő személyeket javasolta egyetemes egyházunk tisztségeinek betöltésére:

- Püspök:** Géresi Róbert (28 szavazat)
Főgondnok: Porubán Ferenc (29 szavazat)
Magyar egyetemes lelkési főjegyző: Rákos Loránt (30 szavazat)
Egyetemes világi főjegyző: ifj. Kiss Pál (28 szavazat)
Zempléni egyházmegye esperese: Kendi Csaba (32 szavazat)
Egyházmegyei gondnok: Asszonyi Árpád (32 szavazat)
Egyházmegyei lelkési főjegyző: Blanár Erik (32 szavazat)
Egyházmegyei világi főjegyző: Fedor Mária (4 szavazat, nem érte el a jelöléshez szükséges 4%-ot)
 Szimkó Géza (29 szavazat)
Zsinati lelkési képviselő: Molnár István (33 szavazat)
 Kiss Miklós (29 szavazat)

Zsinati világi képviselő:

Furik Csaba (31 szavazat)
 Tóth Géza (28 szavazat)

Zsinati lelkési pótképviselő:

Szopó Ferenc (26 szavazat)
 Spisák István (12 szavazat)
 Györky Szilvia (24 szavazat)

Zsinati világi pótképviselő:

Fülöp Pál (28 szavazat)
 Szimkó Géza (32 szavazat)

A jelölés befejeztével, Szopó Ferenc Isten áldását kérve, be-rekesztette a gyűlést.

Györky Szilvia

Jelölő közgyűlés Ungban

Az egyre erősödő járvány „árnyékában” tartotta meg jelölő közgyűlését 2020 október 11-én Nagykaposon. A magyar reformátusság egyik kettéosztott egyházmegegye, melynek nagyobbik része ma Ukrajnához tartozik közös megemlékezést kívánt tartani az első világháborút követő békeszerződés aláírása 100 évfordulóján, de a járvány miatti korlátozások ezt is megakadályozták. Az egyházmegegye területét és a hívek létszámát illetően a legkisebbek közé tartozik, de a szolgál-

latban és áldozatkészségben nem marad el a nagyobb egyházmegegyéktől. Az egyházmegegye szervei maradéktalanul működnek. Bár több eddigi előjáró a korhátár miatt nem jelölthette magát, a közgyűlés minden tisztségre tudott jelölteket állítani, s voltak tisztségek, ahol több jelölt között választhatnak a gyülekezetek. Az esperesi tisztségre ismét Kraus Viktort, főjegyzői tisztre Tirpák Istvánt, zsinati lelkesi képviselőre Molnár Zsoltot jelölte a közgyűlés. Egyház-

megegyei gondnoki tisztre Hajdók Vincét, főjegyzői tisztre Kalán Jánost és Sipos Istvánt, zsinati képviselőre Boczán Ferencet és Molnár Lászlót jelölte a közgyűlés. Az egyetemes egyházi tisztségekre a következő jelölés történt: püspök: Géresi Róbert, lelkesi főjegyző: Rákos Lóránt, főgondnok: Porubán Ferenc, világi főjegyző: ifj. Kiss Pál. A családias hangulatú gyűlésen Isten megtartó kegyelméért és erősítő szeretetétért imádkoztak a résztvevők. **Csoma L**

FELVIDÉKI ŐRJÁRAT 100 ÉVVEL TRIANON UTÁN

Gondolatok az egységről, helytállásról, összefogásról és a zsákutcákról

Mihályi Molnár László

8.rész

AKIK ÖNMAGUKAT SEM MERIK MEGNEVEZNI

Bejutni,..... ha van miért

„Lehetsz-e bölcs, lehetsz-e költő, mikor anyád sikolt...?!” (Dsidá Jenő)

„Sorsfordító”, „sorsdöntő” utolsó és végleges lehetőséget emlegetnek, sajkóznak harsány reklámtáblák és kampánybeszéd, miközben helyzetünk orvoslására legfeljebb csak fájdalomcsillapítót, tüneti kezelést vagy csak a sebeket eltakaró fedőkrémet mernek ajánlani. Ám ha valóban sorsdöntőnek hirdetik, akkor a fő okok eredőjére kell rámutatni, és azokat a gyökeres változásokat meghirdetni, amelyek a bajok forrását és okát orvosolják. Nem ezt látjuk, és már el sem hisszük ennyi képmutatás után, hogy valóban akarják is.

Szabad-e tehát farkast kiabálni, amikor nincs olyan veszély? Szabad-e elhíttetni a néppel, hogy ha nem lesz parlamenti képviselőnk, akkor itt a világvége, holott egy esetleges bejutás esetén a sorsfordításnak ilyen programmal és ilyen hozzáállással esélye sincs, maximum annyi, hogy mint eddig is oly sokszor a nép fogalmát választás után már csupán a rokoni és baráti környezetre kiterjesztve értelmezték, hogy annak az anyagi helyzetén javíthatassanak. A többieknek pedig csak annyit tudtak ígérni: majd ha jut!

Mert amikor mindenki csak a saját posztját, rangját, befolyását védi és félti, még a jelöltlista többi tagjának sárba

tiprásával is (amire rengeteg példát lehetne felsorolni az elmúlt 30 évből is!), és csak az anyagi lehetőségeket tartják elsőrendűnek, ott könnyű megosztani, szétszórni és eltiporni a népet. Az ilyen tömegekkel aztán nyugodtan meg lehet etetni rövid távon is, akár négy évenként újra ugyanazt a maszlagot. Ez az a tapasztalat, amit a hatalomra törekvők jól megtanultak! A legkiválóbb képmutatók

és köpönyegforgatók pedig akár harminc évig is képesek simára gyalulni a rajongók agyát tetszetős ígéretekkel. Ez főleg azok körében sikeres mutatvány, akik számára mindennek mértéke a pénz és vagyon, és nincs valódi istenhitük, így valami evilági nagyvezérben látják megtestesülni a szellemileg elég szűkre sza-

bott világuk megváltóját. Sajnos ez már jó harminc éve is érezhető volt, amikor az egész Kárpát-medencében végzett értékrend kutatás folyamán a felvidéki magyaroknál volt a legmagasabb az anyagiakban mérhető életszínvonal, értékrendjükben leginkább meghatározó volt az anyagiasság, és ezért talán nem is véletlenül leginkább fogadták el (akkor 15 %) hazájuknak azt a mostohaországot,

amelyben élnek (legkevesebb Kárpátalján 2 %, és Erdélyben 4 %).

Szomorú, hogy ezek az adatok tovább silányulnak, és hogy mindezek ismeretében az ilyen emberi elértéktelenedésre eszmerendszert (liberalizmus), pártot (Híd, Momentum, PS stb.) és vezérmódot (Bugár) is fel lehet építeni. Elmezavar ez,

amit egy jó pszichiáter kezelni is tudna még, de egy rókaalkú és haszonleső akár meg is lovagolhat, visszaélve az eltévelyedettek jóhiszeműségével. Ami után zengzetesen ki is nyilatkozathatja, hogy széthúzás van, NINCS EGYSÉG ! És ideje ÖSSZEFOGNI VÉGRE! És mit tesznek erre?! Az eddig értékrendjüket őrzőket és védelmezőket, eredendő nemzeti és hitbéli hovatartozásukhoz ragaszkodókat kiáltják ki maradónak és széthúzóknak, és felszólítanak mindenkit, hogy csatlakozzanak az ő karámjukba csábítottakhoz! Legyen egység, legyen összefogás! Természetesen a meghirdetett közösségben már szó sincs a régi otthon helyreállításáról, az elrabolt dolgok visszaszerzéséről, csupán a napi abrak lehetősége a cél. És mindezt nem először játszották már el, miközben népünk és népességünk összességében is, de arányában még inkább megfogyatkozott. Mert egy normális és természetes népességgyarapodás esetén már két millió magyarnak kellene élnie a Felvidéken, de jelenleg immár ennek legfeljebb egyötöde van meg! A legifjabb választók rétegében a magyar fiatalok száma már nem éri el az 5 százalékot! Az összefogást hirdető, nagy fényképekkel megszeméltetett plakátok nem tükröznek egy határozott és lélekhez szóló arculatot! Csak önteltség, csak az ÉN, de nem a MI és nem a MINDNYÁJAN! Négy éve ugyanez volt, a szakadék szélén állva ... de azóta ugye nagy lépést tettünk előre.... A szakadék persze nem a parlamenten kívülmaradás volt, hanem az a szellemi nyomorúság, ahová jutott, ahová juttatták magyar népünket. Mert parlamenti bohócok jönnek és mennek, közben tömegek lépnek az önfeladás útjára. S aki magyarságát feladja, az emberségéből kezdi a kivetkőzést...

Viszont a hamis riogatás és ijesztgetés közben az egyszerű ember fejében összerosódnak a fogalmak, és már nem is tudja, hogy miről is beszélnek: a parlamentbe jutásról vagy a magyarok egységéről. Mert a kettő nem feltétlenül ugyanaz. Ha már parlamentarizmus, akkor az egy önálló autonóm tartományi rendszer legyen. De ezt nem csupán kimondani félnek, hanem egyenesen tagadják ennek a szándékát! Akik pedig tagadják, azok nem az egységet, hanem csak a saját zsebüket féltik! Az egységről csak közös alapok, közös alapelvek, egységes önmeghatározás szerint, közös célok érdekében lehet beszélni! Ezen feltételek nélkül csak az egy vödörbe öntött vasárnapi ebéd szintjén maradunk a rőfögő igénylők előtt...

Ezért vannak kétségeim és aggodalmaim a jelenlegi helyzetben, mert nem az egység és nem is a szentháromság felé mutat, hanem az ördögi fondorlatra (turpis et diabolica), vagyis a KÉTSÉGESRE. Ezért még nem késő, és fontos és lényeges lenne gerincesen (nem jellemtelenül), határozottan (nem behódolón) megfogalmazni mindazt, aminek nyilvános kimondására 100 év óta minden felvidéki magyar vágyik. És ezek a következők lennének, és most ne mondja már nekem senki, hogy mit fognak ehhez szólni a szlovákok, a világ közvéleménye, az Európai Unió, meg a természetvédők, a tengerbiológusok meg a földönkívüliek. Az igazság kimondása soha sem lehet túl korán, mert minden halogatás a hazugság birodalmát gyarapítja, s akkor népünk is odapártol.

Mi, felvidéki magyarok:

1. – *Leszögezzük, hogy igazságtalanul elszakított, idegen uralom alatt élő őshonos magyar nemzeti közösség vagyunk, az egységes magyar nemzet része, és legalább 1100 éve ez az otthonunk.*

2. – *Kijelentjük, hogy soha nem egyeztünk bele az elszakításba, nem mondtunk le magyar állampolgárságunkról, soha nem kértük sorsunk idegenek általi igazgatását.*

3. – *Határozottan tudjuk, hogy őshonos nemzetként élünk ezen a területen, ezért nem vagyunk sem kisebbség, sem etnikai ritkaság, hanem magyar nép vagyunk., tehát a szlovákkal egyenrangú államalkotó nemzeti státusz illet meg bennünket.*

4. - *Kijelentjük, hogy 100 éve megfosztottak emberi alapjunktól, az önrendelkezés jogától, azt a mai napig nem adták meg, sőt tiltják azt.*

5. – *Közhírré tesszük, hogy 100 év óta rendszeres és módszeres etnikai tisztogatás és megfélemlítés folyik a magyarság ellen, erőszakos és erőltetett asszimilációval kombinálva az államhatalom, az oktatásügy, a kultúrpolitika segítségével (népszámlálási adatok manipulálása, vagyoneklobzások, deportálások, erőszakos betelepítések, iskolák felszámolása, a destrukció anyagi támogatása, propaganda, történelemhamisítás, megfélemlítések Esterházy elítélésétől kezdve Malina Hedvigig)*

6. – *Kijelentjük, hogy jelenleg nem vagyunk egyenjogúak ebben az országban, csak megtúrt idegenként kezelnek bennünket. Azon a területen, ahol többségben élünk, gazdasági diszkrimináció folyik (beruházások, útépités, területfejlesztés).*

7. – *Kijelentjük, hogy az alkotmányban másodrendűként, a történelmi szemléletben meghazudtolva szerepelünk.*

8. – *Kijelentjük, hogy a magyar nemzet ellen gyűlöletbeszéd folyik: nemzeti nagyjainkat gyalázzák, és kötelező tananyagként ezt a hazugságot oktatják az iskolákban. Akinek szakmailag más a véleménye, azt el is bocsáthatják állásából.*

9. – *Kijelentjük, hogy a magyar nemzet elleni jogtiprásokat parlamenti védelem alá helyezték (pl: Benes dekrétumok), ami tarthatatlan, ezért meg kell szüntetni.*

10. – *KIJELENTJÜK, HOGY A FELVIDÉKI MAGYAR KÖZÖSSÉG HELYZETE IMMÁR TARTHATATLAN, EZÉRT KÖVETELJÜK A TELJES KÖRŰ ÖNRENDELKEZÉSI JOG MEGADÁSÁT !*

11. – *ELHATÁROZZUK, HOGY ALAKULJON MEG A FELVIDÉKI MAGYAR NEMZETI PARLAMENT ! MINIMÁLISAN A MAGYAR TÖBBSÉGŰ TERÜLETEKEN TERÜLETI AUTONÓMIÁVAL !*

12. - *Követeljük a hazugságok alapján igazságtalanul meghozott és a nemzetközi jogot tipró „Trianoni béke” felülvizsgálatát, amely alapjául szolgált az 1947-es párizsi békekonferenciának és több későbbi nemzetközi egyezmények is, amelyek ezáltal szintén jogtalanok és felülvizsgálatra szorulnak.*

Ha valóban a felvidéki magyarok érdekében, igazán az egység alapján és tényleg mindannyiunk jövőjéért akarva szeretnénk parlamenti székeket szerezni, akkor ezt tegyék ki fényképeik helyett a plakátokra ! Természetesen nem a „NAGY JELLEMNEK” („karakter”) önmagát kikiáltó tömegszerencsétlenség módszereit másolva a bejutás után!

„Mert az adókedvezmény vetekszik az ősök szellemével!” (Sütő András) ... és bizony sokan és sokszor megtagadták már azt az idők folyamán, de ezekhez nekünk többé ne legyen közünk.

- folytatás a következő számban -

Hinni az érkezőben

Adventi csendet várok. Amikor a korán ránc ereszkedő sötétben aprócska fények gyúlnak. Egyik a másik után. Lobognak és pislákolnak, jelzik, hogy van világosság a sötétben. Jó egy ilyen kis félhomályban leheveredni. Megpihenni, olvasgatni, átgondolni dolgokat. Adventi stációk, megállóhelyek ezek, a továbblendülés előtti erőgyűjtések, a közelmúlt, a mögöttünk hagyott év mérlegelése, a hálas emlékezés.

Belegondolunk néha, hogy manapság milyen nagy kincs a várakozás? Szinte már egyenesen fényűzés. Hiszen mindenki nyüzsög, rohan, sűrög-forog, kergetőzik időpontokkal, közlekedéssel, helyszínekkel. Az étellel. Nagy kincs hát, ha adventi utamon képes vagyok csendet teremteni magamban, szűk családi környezetemben. Ilyenkor egy pillanatra odaképelem magam a három királyok tevekaravánjához, ahogy komótosan haladnak a csillag mutatta úton. Vagy a pásztorok társágába, akik ismerik a környéket, mint a tenyerüket és hallgatólag izgalommal mennek Isten-tiszteletre.

Egyszóval: adventi csendet várok. Amelyben egy-egy templomban, íróasz-

tal előtt üldögélve vagy éppen a kanapén hátradőlve élvezzük a csendet. A megszólaló aprócska neszeket. A szívben ismétlődő ígéket. Amikor befelé nézünk és engedjük, hogy a soros adventi stációnkon megpihelve az Ige szava elegyengesse lelkünk megfáradását. Jólesik az Úrral,

az Ő szavára figyelve, vele beszélgető elmélkedéssel erőt gyűjteni. Mert hamarosan indulni kell tovább.

Az elmúlt évek európai sodrásában arra jöttem rá, hogy bármennyire is olvasóban a kontinens keresztyén elkötelezettsége, és bármennyire is hangossá és

békétlenné vált az életünk, a közéletünk és közbeszédünk, minderre irgalmas válaszként a békesség kincsének igazi lehetőségként ragyog fel a Krisztus. Az Ige, a templom csendje vagy az abban megszólaló istentiszteleti hangfoszlányok.

Adventre nem csak pihenésként tekintünk. Bár a Krisztust kémlelő várakozás közben le-lecsukódik a szemünk és belealszunk a téli szürkességbe. Advent a kezdet, a nagy lehetőség. Ráébredni arra, hogy a világ zaja közepette megtalálhatom a csendem. Lelkem csendességét. Kérdéseim válaszát. Rég óhajtott békeségem. Advent a rádöbbenés. Advent a válasz. Arra, hogy mennyi fölös kérdés, kétely és aggodalom foglalja az Ige helyét az életemben. Mennyi olyan dolgot hordozok, vonszolok magamban, ami csak kényszerű, soha nem használt cucc.

Az adventi várakozás felüdít, felkészít, hogy ne kikészüljek, hanem elkészüljek és ráhangolódjak az érkezőre. Hogy készen álljak beállni a sorba, királyok és pásztorok közé, ünnepi hozsannával az ajkamon. A szívemben.

Fábián Tibor

A Kárpát-medence Reformátussága

Kiállok az igazságért, másként nem tehetek

„Protestáns vagyok, azaz protestálok, mert ott van a szívemben a felelősség” – indokolja határozott kiállását a Meseország mindenkié című mesekönyv gendermeséi kapcsán megkérdezett és a nemi érzékenyítésről véleményét kifejtett

Bagdy Emőke klinikai szakpszichológus, a Károli Gáspár Református Egyetem tanszékalapító professor emeritája.

Mit szól az Önt ért támadásokhoz? Ön tudományos érvekre hivatkozik. A petíciót aláíró pszichológusok is szakmai érvekre hivatkoznak.

Fájlalom, hogy éppen a pszichológus kollégák szaladtak így nekem, amikor mi szakmaetikai parancsként esküszünk fel arra, hogy legyünk a másik emberrel elfogadók, megértésre,

megbeszélésre törekedve. Nem firtatom az indulatok hátterét, mindenki maga számolhat el ezzel a lelkiismeretének. Valóban szociálpszichológiai munkákra hivatkoznak az engem bírálók, de a hivatkozott irodalom más korosztályra vonatkozik, nem a 3-6 éves gyerekekre. A vitatott mesekönyv viszont ennek a korosztálynak szól, pedig a gyerekek később sajátítják el a mássági toleranciát.

Miért fontos ez az életkor a gyermekek életében?

Azért, mert óvodáskorban kap meg a gyermek kulcsingereket, szülői mintát, amely segíti, hogy mélyen azonosuljon, identitásába ágyazza nemi hovatartozását. Ebben az időszakban a látott minták, a példák, így a mesék is fontosak. Bejuttatnak üzeneteket, amiket a gyermek kritika nélkül fogad. Még nincsen viszonyítási alapja, tehát, ha a mesében két hercegfiú szeret egymásba, akkor ez a számára természetessé válik, a fiúk között az ilyesmi éppúgy lehetséges lehet, mint akár a lányok

között. Ha viszont azt akarjuk, hogy a gyermek felnőve majd toleránsan fogadja el ezt és ne ítélje el az ilyen kapcsolatot, azt bizony nem ebben az életkorban kell és lehet megtanítani. Akkor, amikor már képes humán értékek alapján becsülni az embert, etikai mércék, valós emberi értékek alapján.

Azon túl, hogy szakmaitlansággal vádolták kollégái, azt is mondták, hogy megszólalásának „várható hatása a gyűlöletkeltés és a társadalmi kirekesztés fokozása”.

Nyers, kíméletlen és igaztalan kritika, amit írtak. Én lennék gyűlöletkeltő? Ki indította el ezt az áradatot? Nem a mesekönyvre reagáltam, hanem arra, mit mond a tudomány a nemi viselkedésre szocializálásról. Most láthatják, hogy sok-sok ezren vannak, akik ezt az objektív megalapozottságú véleményt megerő-

sítik, ezáltal mellém állnak. Támadóim vélekedéses, azaz ideológiai alapon érvelnek. Toleranciára volna szükség, hogy elfogadják, másoknak is szabad másként gondolkodni, mint ők.

Miért tartotta fontosnak, hogy kiálljon a nyilvánosság elé, és elmondja, nem tartja jónak azt a mesekönyvet, amelyben például két herceg egymásba szeret?

Egyrészt azért, mert megkérdeztek és van véleményem, ehhez közlési bátorságom is. Másrészt nem tudom elfogadni, hogy a tudománnyal és természeti törvényekkel szemben uralkodó eszmék határozzák meg, hol vannak a nemi identitás határai és férjen bele az átlagosba, a normába sokféle kapcsolati szélsőség. Ne a normát tágítsuk, azt bízzuk a természetre, hanem az elfogadó emberségre tanítást fokozzuk, ne ítélkezzünk! Minden tekintetben református, keresztyén va-

gyok. Protestáns, azaz protestálok, mert ott van a szívemben a felelősség. Csak úgy teszek, mint Luther tette, amikor a worms-i birodalmi gyűlésen elutasította tanai visszavonását, mondván: „Itt állok, másként nem tehetek.” Hú vagyok saját identitásomhoz.

A mesék gyógyíthatnak

Az egyedüllétől – szeparációtól –, szorongástól, sötétségtől, sőt a gyermeki védtelenségéből, kicsiségéből eredő gyermeki félelmet is finoman, szeretettel, szelíden gyógyíthatják a mesék – mondja Bagdy Emőke. „A mesék értéke, hogy van egy magatartási és erkölcsi üzenetük, amely beivódik. A rossz elnyeri méltó büntetését, a jó pedig a jutalmát.” Egy kutatás azt is bizonyítja, hogy azok a gyerekek, akik olyan meséket hallgatnak, amelyekben a rossz nem kapja meg a büntetését, agresszívakabban viselkednek.

Hegedűs Márk / reformatus.hu

A Szeretetnapló 2021-es kiadása és a Református Újság a 2021-es évre már rendelhető szerkesztőségünk címen, változatlan áron.

076 74 Draňov - Deregyő 216,

Tel.: 056/6395396,

e-mail: ladislavcsoma@gmail.com.

A megrendeléseknek beérkezésük sorrendjében teszünk eleget.

Csoma László

Karácsonyi könyvajánlat

Lapunk szerkesztőségében megrendelhető egyházi kiadványok:

Bibliák:

Újfordítású Biblia

– standart méret 12x17 cm

12,-

Énekeskönyvek:

Nagybetűs énekeskönyv

5,-

Közepes méretű énekeskönyv

4,50

Kisméretű énekeskönyv

4,-

Imakönyvek:

A Sionnak hegyén

1,50

Szikszai: Keresztyén tanítások

5,5

Tégy, Uram, engem áldássá

– református nők imádságos könyve

2,20

Igazgyöngy – bibliai szövegválogatás nőknek

2,-

Verses kötet:

Fülöp Sándor: Görbe ég alatt

6,-

Gyermekeknek:

101 Karácsonyi fejtörő – színes matricákkal

5,-

101 Bibliai fejtörő – színes matricákkal

5,-

Jézus példázatai

7,-

Saját kiadványaink:

Csomár Z.: A Csehszlovák államkeretbe kényszerített

Magyar Református Egyház Húszéves Története

2,50

Bogoly János: Templomaimk

– színes fénykép melléklettel

8,-

Pándy B.: Testvéri szó mindenkihez a Jehova

Tanúiról (szlovák nyelven is)

2,-

Címünk: Református Lelkészi Hivatal

076 74 Draňov 216

Az Úr Legyőzi az irigységet

Dániel 6

Kedves Olvasóink! Egy nagyon érdekes, izgalmas és – gondolom – ismert történettel fogunk egy kicsit foglalkozni. Mégpedig azzal, hogyan került Dániel az oroszlánok vermébe. A történetet szerintem ismeritek. Dáriusz, méd király, tanácsadóira hallgatva hozott egy olyan rendeletet, miszerint harminc napon keresztül senki máshoz nem lehet imádkozni a birodalmában, csakis őhozzá. Aki ezt a rendeletet megszegi, azt az oroszlánok vermébe dobják. Dániel minden nap három alkalommal imádkozott Istenhez. Tudott a rendeletről, tudott a kilátásba helyezett büntetésről is, de mindez nem érdekelte. Szerette Istent, és nem volt hajlandó ezen a földön máshoz imádkozni, csak Hozzá.

Ezt természetesen tudták a rosszakarói is. Amint felment a szobájába, hogy imádkozzon Istenhez, kilesték, és azonnal szaladtak a királyhoz, hogy panaszt tegyenek rá. A király nagyon szomorú lett, mert szerette Dánielt, de nem tehetett mást, be kellett teljesíteni rajta a büntetést. El is fogták Dánielt, és az oroszlánok közé vetették. A verem bejáratát elzárták egy nagy kővel, majd lepecsétel-

ték. A király egész éjszaka böjtölt és imádkozott Dánielért. Amikor felvirradt, azonnal a veremhez indult. Kinyitották, és a király aggodalommal a szívében kiáltott a verembe. Csodálatos módon azonban Dániel visszaszólt. Itt vagyok. Az Isten angyalt küldött, aki bezárta az oroszlánok száját, és nem ették meg. Megmentett az Isten, mert tudta, hogy nem csináltam semmi rosszat sem neki, sem neked, király! Dáriusz nagyon megörült, és azonnal kihozta Dánielt a veremből. Azokat pedig, akik rosszat akartak neki, családotól dobatta a verembe. Őket már nem mentette meg az Isten angyala. Ezt követően király rendeletet adott ki, hogy ez után a birodalom minden alattvalója köteles az egy Örök Isten előtt, Dániel Isten előtt leborulni.

Ahhoz azonban, hogy helyesen értsük a történetet, tudnunk kell, miért is utálták Dánielt azok, akik elárulták a királynak. A történet elején elmondja a Szentírás, hogy Dániel egy becsületes, megbízható ember volt. Amikor Dáriusz megkezdte uralkodását, kinevezett az országa élére százhusz kormányzót. Feletük pedig három főkormányzó állt. Ezek közé tartozott Dániel is. Annyira jól végezte dolgát, hogy a király még feljebb akarta emelni. Ő lett volna a második legnagyobb hatalommal bíró ember az országban. Ez sokaknak nem tetszett. Tudták, hogy egy törvényt sem sért meg, ezért kitaláltak egy olyat, aminek soha nem fog engedelmessé válni. Nem fog soha máshoz imádkozni, csakis az Istenhez.

Ami tehát Dánielt az oroszlánok vermébe juttatta az nem más, mint az emberi irigység. Irigyelték a tisztességét, becsületességét. Irigyelték azt, hogy különleges ember volt, hiszen Isten Lelke működött benne. Milyen érdekes, hogy nem azt mondták magukban ezek az irigy emberek, hogy mi is ilyenek akarunk lenni, hátha felfigyel ránk a király, és minket is felemel, megbecsül. Inkább azt mondták, hogy tegyük tönkre! Pusztítsuk el! Mutassuk meg, hogy nem is olyan jó, mint ahogy mutatja!

Sajnos ez az emberi természet. Ha valaki jobb nálunk, arra irigykedünk. De nem szedjük össze magunkat, hogy mi is jobbak legyünk, hanem inkább megpró-

báljuk a másikat is lehúzni, bántani. Az Isten azonban azt üzeni ebben a történetben, hogy Ő legyőzi az irigységet, és a hit oldalára áll. Így hát legyünk mindig Dániel, akik tisztességgel, becsülettel, hittel éljük életünket, hogy Isten áldása velünk legyen, és irigykedhessenek ránk az emberek. Ha pedig mégis azon kapnánk magunkat, hogy irigykedünk, sarkaljon ez bennünket arra, hogy jobbak legyünk, ne arra, hogy ártsunk másoknak.

Imádság: Kegyelmes Isten! Ments meg minket az irigységtől! Az idegenek irigységétől, és a bennünk lévőitől egyaránt. Ne engedd, hogy úrrá legyen az életünkön! Adj ellenben erőt, hogy saját életünkkel példát tudjunk mutatni másoknak a Te dicsőségedre! Ámen.

Aranymondás: Mert ahol irigység van és viszálykodás, ott zűrzavar van és mindenféle gonosz tett. Jakab 3:16

Kraus Viktor

BIBLIAOLVASÓ

vezérfonál

December

1. K. Jób 22	Zsid 3,7-19
2. Sz. Jób 23	Zsid 4,1-11
3. Cs. Jób 24	Zsid 4,12-16
4. P. Jób 25	Zsid 5,1-10
5. Sz. Jób 26	Zsid 5,11-14
6. V. Jób 27	Zsid 6,1-12
7. H. Jób 28	Zsid 6,13-20
8. K. Jób 29	Zsid 7,1-10
9. Sz. Jób 30,1-15	Zsid 7,11-28
10. Cs. Jób 30,16-31	Zsid 8,1-5
11. P. Jób 31	Zsid 8,6-13
12. Sz. Jób 32	Zsid 9,1-14
13. V. Jób 33	Zsid 9,15-28
14. H. Jób 34	Zsid 10,1-18
15. K. Jób 35	Zsid 10,19-39
16. Sz. Jób 36,1-25	Zsid 11,1-7
17. Cs. Jób 36,26-37,13	Zsid 11,8-22
18. P. Jób 37,14-24	Zsid 11,23-40
19. Sz. Jób 38	Zsid 12,1-11
20. V. Jób 39	Zsid 12,12-17
21. H. Jób 40	Zsid 12,18-29
22. K. Jób 41	Zsid 13,1-6
23. Sz. Jób 42	Zsid 13,7-25
24. Cs. Jóel 1	Jn 1,1-5
25. P. Jóel 2	Jn 1,6-13
26. Sz. Jóel 3	Jn 1,14-18
27. V. Jóel 4	Jn 1,19-34
28. H. Jón 1	Jn 1,35-51
29. K. Jón 2	Jn 2,1-12
30. Sz. Jón 3	Jn 2,13-25
31. Cs. Jón 4	Jn 3,1-10

Református Újság

Gyülekezeti tájékoztató

Kiadja a Lónyay Gábor Polgári Társulás

Cím: Deregnő 216, 076 74 Deregnő

IČO/reg.szám: 31256732

Nyilvántartási szám: EV 5612/18

ISSN: 2585-8491

Megjelenik havonta.

Kereskedelmi forgalomba nem hozható.

Terjeszti a Deregnő-i Református

Keresztyén Gyülekezet

Szerkesztőség:

főszerkesztő: Csoma László,

szerkesztők: Csoma Annamária, Györky Szilvia,

Kraus Viktor, kárpát-medencei tudósítók:

Fábián Tibor, Szenn Péter

Szerkesztőség címe:

076 74 Draňov-Deregnő 216,

Tel.: 056/639 53 96, Mobil: 0908 035 094,

E-mail: ladislavcsoma@gmail.com

vagy csomalaszlo@centrum.sk

Nyomja: Marián Györky - MS PRINT